

**Posudek diplomové práce
Giani Stuparich, svědek a moralista,
kterou předložila Barbora Klípková
ÚRS FFUK v Praze, květen 2008**

Barbora Klípková napsala velmi solidní, faktograficky bohatou a záslužnou práci, věnovanou autorovi, který bohužel zůstává na okraji zájmu české italianistiky, jak dokládá absence nejen studií věnovaných tomuto autorovi, ale i překladů jeho díla do češtiny. Přitom Giani Stuparich – což práce dokazuje – byl jedním z aktérů jejího zrodu. Musím předeslat, že velice kladně hodnotím právě diplomantčinu práci s prameny, její iniciativu navázat kontakt se Stuparichovou dcerou, díky níž získala cenné archivní materiály.

Práce je přehledně rozvržena. Více prostoru, než je běžné, věnuje diplomantka Stuparichově biografii, ale sama přesvědčivě dokládá, že pro úhel pohledu, který si pro svou monografii zvolila, to bylo nezbytné. V jednotlivých podkapitolách sleduje formování autorovy osobnosti, nahlíží ho jako intelektuála, umělce i „člověka“ traumatizovaného osobními zážitky z první světové války, ve které ztratil mj. bratra a přítele. Stuparichův mazziniovský idealismus, jeho příklon k socialismu, geneze jeho antifašistického postoje výstižně mapují jeho „privátní“ zkušenost a současně slouží jako určitý model, který nám pomáhá lépe pochopit formování italského levicového intelektuála v období od první do druhé světové války. Důležitá je dále jeho spolupráce s časopisem *La Voce* a domácí publikum zvláště ocení jeho zájem o český a slovenský národ a českou kulturu. Také Stuparichovy názory na možné uspořádání rakouské monarchie, na soužití odlišných národů a kultur se jeví zajímavé a podnětné i dnes. Osobně považuji část práce věnovanou formování Stuparichovy osobnosti s vzhledem do historicko-politicko-kulturního

kontextu jeho života a tvorby za zdařilejší a zajímavější než část druhou, věnovanou jeho dílu. Tím však rozhodně nechci říct, že tato část není zvládnutá. I zde diplomantka uplatnila schopnost dobře rozvrhnout schéma, koncizní styl, kritický náhled na traktovanou látku. Provedla vhodný výběr jeho děl, s důrazem na klíčová témata války a rodiny (vztahy uvnitř rodiny). Čtení textů prismatem autorovy biografie se mi jeví vhodné a oprávněné, i vzhledem k charakteru celé práce, usilující o vytvoření plastického portrétu autora, jež prožitá traumata posílila ve vědomí nutnosti silného etického principu, který by mu pomohl čelit úpadku jeho doby.

Škoda jen, že práci chybí závěr. A to nejen z čistě formálního důvodu, jelikož čtenář má po přečtení zdařilé analýzy povídky *L'isola* pocit, že se stal obětí sazečského šotka, který poslední část textu naschvál ztratil. Také proto, že práce postupně nabízí velké množství zajímavých dílčích postřehů a čtenář logicky očekává, že v závěru bude provedena jejich syntéza a diplomantka na jejich základě zhodnotí autora v širším či obecnějším měřítku. Práce sice obsahuje předepsaná cizojazyčná resumé, ta ale nemohou závěr suplovat.

Práce je napsána střídavým, ale živým stylem, překlady citátů jsou zdařilé. Jak vyplývá z mého posudku, až na zmíněnou absenci závěru nemám k práci Barbory Klíkové žádné výhrady, hodnotím ji jako výbornou a vřele ji doporučuji k obhajobě.

21. 5. 2008

PhDr. Alice Flemrová, Ph.D.
oponentka